

Μελίσα ντε λα Κρουζ

ΟΙ Γαλαζοαίματοι

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΩΝ ΒΑΝ ΑΛΕΝ

βιβλίο

4



ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: THE VAN ALEN LEGACY

Από τις Εκδόσεις HYPERION, Νέα Υόρκη 2009

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Οι Γαλαζοαίματοι (Βιβλίο 4) –**

Η Κληρονομιά των Βαν Άλεν

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Melissa de la Cruz

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Άγγελος Ελεύθερος & ΣΙΑ Ο.Ε.

ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Κωνσταντίνα Παναγιώτου & ΣΙΑ Ο.Ε.

© Melissa de la Cruz, 2009

© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Jose Fuste Raga/Corbis –

Robert Recker/Corbis

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2012

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2012, 2.500 αντίτυπα

ISBN 978-960-496-570-0

*Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά
και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.*

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121

144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1

106 79 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head office: 121, Tatoiu Str.

144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 1, Mavromichali Str.

106 79 Athens, Greece

Tel.: 2102804800

Telefax: 2102819550

www.psichogios.gr

e-mail: info@psichogios.gr

Μελίσα ντε λα Κρουζ



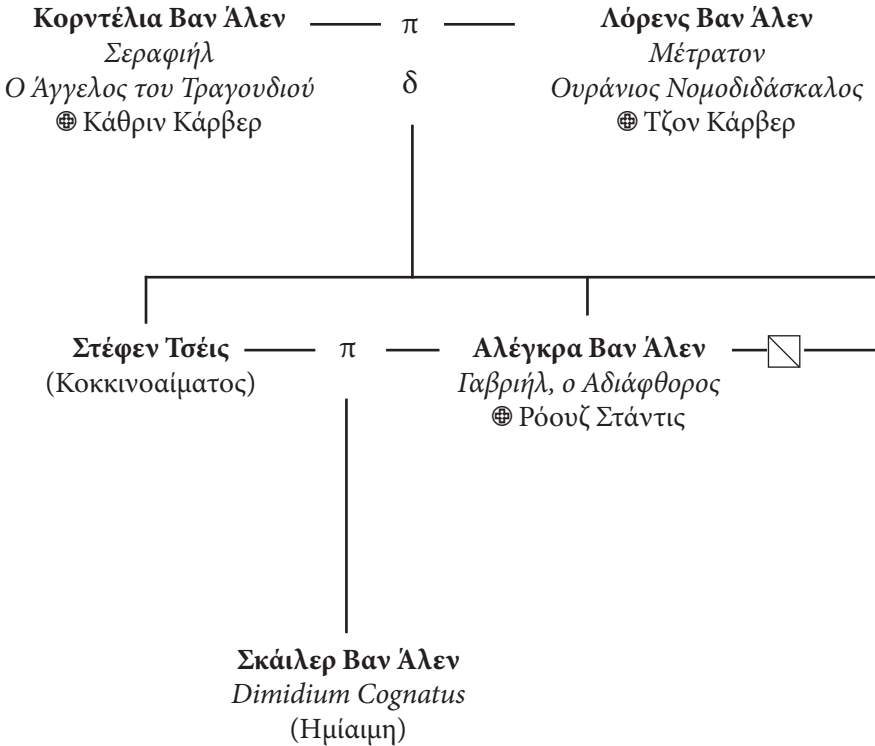
*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*



*Για τη μαμά μου, Τσεν ντε λα Κρουζ, που έλεγε πάντα
πως οι Γαλαζοαίματοι θα είναι «το» βιβλίο*

Και για τον Μάικ και τη Μάτι, πάντοτε

Το οικογενειακό δέντρο
της οικογένειας
των ΒΑΝ ΑΛΕΝ



◻ = σπασμένος δεσμός
 (π) = παντρεμένοι
 (δ) = αθάνατος δεσμός
 ⊕ = γνωστό όνομα
 από προηγούμενες ζωές

Τσαρλς (Βαν Άλεν) Φορς
Μιχαήλ, ο Αγνός στην
Καρδιά
 ⊕ Μάιλς Στάντις

π

Τρίνιτι Μπάρντεν

Μπένζαμιν (Τζακ) Φορς
Άμπαντον
Ο Άγγελος της Καταστροφής

δ

Μαντλέιν (Μίμι) Φορς
Αζραήλ
Ο Άγγελος του Θανάτου

⊕ Βαλέριος
 ⊕ Λουδοβίκος της Ορλεάνης
 ⊕ Γουίλιαμ Γουάιτ

⊕ Αγριππίνα
 ⊕ Ελιζαμπεθ της Λορένης -
 Λίλμποουν
 ⊕ Σουζάνα Φούλερ

Οι δολοφονημένοι κυνηγούν τους δολοφόνους τους.
Έμιλι Μπροντέ, *Ανεμοδαρμένα ύψη*

Είναι σαν να κοιμόμουν εκατό χρόνια, χρειάστηκε
να ανοίξω τα μάτια μου στα πάντα...
Evanescence, *Bring me to life*

Μια συζήτηση

Μέγεται πως η κόρη της Αλέγκρα θα κατατροπώσει τους Ασημοαίματους. Πιστεύω πως η Σκάιλερ θα μας φέρει τη σωτηρία που αναζητούμε. Είναι σχεδόν το ίδιο ισχυρή με τη μητέρα της. Και μια μέρα θα είναι ακόμη πιο δυνατή».

«Η Σκάιλερ Βαν Άλεν... η ημίαιμη; Είσαι σίγουρος πως είναι αυτή η εκλεκτή;» ρώτησε ο Τσαρλς.

Ο Λόρενς συγκατένευσε.

«Επειδή η Αλέγκρα έχει δύο κόρες», συνέχισε ο Τσαρλς απαλά, σχεδόν παιχνιδιάρικα. «Σίγουρα, δεν το έχεις ξεχάσει αυτό».

Η φωνή του Πρεσβύτερου Βαν Άλεν ακούστηκε παγωμένη. «Φυσικά όχι. Δεν είναι όμως η θέση σου να κρίνεις τόσο σοβαρά θέματα όπως η πρωτότοκη της Αλέγκρα».

Ο Τσαρλς παρέκαμψε την επίπληξη του Λόρενς με μια χειρονομία. «Ζητώ συγγνώμη. Δεν ήθελα να προσβάλω τους νεκρούς».

«Το αίμα της είναι στα χέρια μας», αναστέναξε ο Λόρενς. Τα γεγονότα της ημέρας τον είχαν κουράσει, όπως και οι μνήμες του παρελθόντος. «Αναρωτιέμαι μόνο...»

«Ναι;»

«Όπως αναρωτιόμουν όλα αυτά τα χρόνια, Τσαρλς. Αν μια του είδους της θα μπορούσε να καταστραφεί ποτέ πραγματικά».

Νεκρολογία των *New York Times*

ΛΟΡΕΝΣ ΒΑΝ ΑΛΕΝ

105 ετών, Φιλάνθρωπος και Φιλόσοφος, Απεβίωσε

Ο Λόρενς Γουίνσλοου Βαν Άλεν, καθηγητής Ιστορίας και Γλωσσολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βενετίας, πέθανε χθες τη νύχτα στο σπίτι του στο Ριβερσάιντ Ντράιβ του Μανχάταν. Ήταν 105 ετών. Ο θάνατός του επιβεβαιώθηκε από τη θεραπεία ιατρού του, δόκτορα Πατρίσια Χάζαρντ. Ως αιτία θανάτου προσδιορίστηκε η προχωρημένη ηλικία.

Ο καθηγητής Βαν Άλεν ήταν απόγονος του Γουίλιαμ Χένρι Βαν Άλεν, γνωστού ως Αντιναύαρχου, ενός ειδώλου της Αμερικής και ενός από τους πλουσιότερους άντρες της Χρυσής Εποχής. Ο πλούτος του προήλθε από ατμόπλοια, σιδηροδρόμους, ιδιωτικές επενδύσεις και μεσιτικές επιχειρήσεις. Οι Βαν Άλεν ίδρυσαν την Κεντρική Σιδηροδρομική Γραμμή της Νέας Υόρκης και αυτό που είναι σήμερα ο Μεγάλος Κεντρικός Σταθμός. Το φιλανθρωπικό καταπίστευμα της οικογένειας, το Ίδρυμα Βαν Άλεν, υπήρξε ο ακρογωνιαίος λίθος για την ανάπτυξη του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέχνης, της Μητροπολιτικής Όπερας, του Μπαλέτου της πόλης της Νέας Υόρκης και της Τράπεζας Αίματος της Νέας Υόρκης.

Ο Λόρενς Βαν Άλεν άφησε πίσω του την κόρη του, Αλέγκρα Βαν Άλεν Τσέις, η οποία βρίσκεται σε κώμα από το 1992, και την εγγονή του, Σκάιλερ Βαν Άλεν.

Σκάιλερ

Υπήρξε λίγος χρόνος για θρήνο. Μόλις επέστρεψε στη Νέα Υόρκη μετά τη δολοφονία του Λόρενς στο Ρίο (που συγκαλύφθηκε εντέχνως από την Επιτροπή με μια καθωσπρέπει νεκρολογία στους *Times*), η Σκάιλερ Βαν Άλεν άρχισε να τρέχει. Χωρίς σταματημό. Ένας χρόνος συνεχούς κίνησης, μόλις ένα βήμα μπροστά από τους Αναζητητές που την κυνηγούσαν. Μια πτήση προς το Μπουένος Άιρες που την ακολούθησε μια δεύτερη για το Ντουμπάι. Μια άγρυπνη νύχτα σε κάποιον ξενώνα νεότητας στο Άμστερνταμ που την ακολούθησε μια άλλη στην κουκέτα μιας αίθουσας ακροάσεων στην Μπριζ.

Είχε γιορτάσει τα δέκατα έκτα γενέθλιά της στο εξωτερικό, στον Υπερσιβηρικό Σιδηρόδρομο, μ' ένα φλιτζάνι νερού-λό νεσκαφέ και μερικά ξεραμένα ρωσικά κουλουράκια. Με κάποιον τρόπο, ο καλύτερός της φίλος, ο Όλιβερ Χάζαρντ-Πέρι, είχε βρει ένα κεράκι για να το ανάψει σ' ένα από τα κουλουράκια *σουχάρκις*. Πήρε πολύ σοβαρά τη δουλειά του ως ανθρώπινος Αγωγός. Ήταν χάρη στην προσεκτική διαχείριση του Όλιβερ που είχαν καταφέρει να τους φτάσουν τα λεφτά τους για τόσο μεγάλο διάστημα. Το Κονκλάβιο είχε παγώσει την πρόσβασή του στους φουσκωμένους λογαριασμούς των Χάζαρντ-Πέρι αμέσως μόλις έφυγαν από τη Νέα Υόρκη.

Τώρα ήταν Αύγουστος και έφτασαν στο Παρίσι όπου έκανε ζέστη. Βρήκαν μια πόλη που έμοιαζε με φάντασμα: αρτοποιεία, διάφορα μαγαζιά, μπουτίκ και μπιστρό κλειδωμένα, με τους ιδιοκτήτες τους να έχουν εξαφανιστεί για τις τριών εβδομάδων διακοπές τους στις παραλίες του βορρά. Οι μόνοι άνθρωποι τριγύρω ήταν Αμερικανοί και Γιαπωνέζοι τουρίστες, που κατέκλυζαν τις αίθουσες των μουσείων, τα πάρκα κάθε δημόσιας πλατείας, αναπόφευκτοι και πανταχού παρόντες με τα λευκά τους αθλητικά και τα καπελάκια του μπέιζμπολ. Η Σκάιλερ καλοδεχόταν την παρουσία τους. Ήλπιζε πως το αργόσυρτο πλήθος θα διευκόλυνε την ίδια και τον Όλιβερ να εντοπίσουν τους Αναζητητές διώκτες τους.

Η Σκάιλερ είχε καταφέρει να μεταμφιεστεί αλλάζοντας τα φυσικά της χαρακτηριστικά, η εκτέλεση όμως του *mutatio* είχε συνέπειες. Δεν είχε πει τίποτε στον Όλιβερ, τώρα τελευταία όμως δεν μπορούσε να αλλάξει τίποτε άλλο εκτός από το χρώμα των ματιών της.

Και τώρα, μετά από σχεδόν ένα χρόνο προσπάθειας να μένουν κρυμμένοι, ήταν ανάγκη να βγουν έξω. Ήταν ρίσκο, αλλά ήταν απελπισμένοι. Το να ζουν χωρίς την προστασία και τη σοφία της μυστικής κοινωνίας των βαμπίρ και της επίλεκτης ομάδας των έμπιστων ανθρώπων είχε το κόστος του. Και παρότι κανείς τους δε θα το παραδεχόταν ποτέ, είχαν κουραστεί και οι δύο να τρέχουν.

Έτσι, η Σκάιλερ καθόταν αυτή τη στιγμή στο πίσω μέρος ενός λεωφορείου, φορώντας ένα σιδερωμένο λευκό πουκάμισο, κουμπωμένο μέχρι το λαιμό, πάνω από ένα στενό μαύρο παντελόνι και ίσια μαύρα παπούτσια με λαστιχένιες σόλες. Τα σκούρα μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω σε αλογοουρά και εκτός από ένα ίχνος λιπγκλός, δεν ήταν μακιγιαρισμένη.

Ήθελε να αναμειχθεί με το προσωπικό της τροφοδοσίας που είχαν προσλάβει για τη βραδιά.

Σίγουρα όμως κάποιος θα το πρόσεχε. Σίγουρα κάποιος θα άκουγε πόσο δυνατά χτυπούσε η καρδιά της, θα πρόσεχε πως η αναπνοή της ήταν ρηχή και γρήγορη. Έπρεπε να ηρεμήσει. Έπρεπε να καθαρίσει το μυαλό της και να γίνει η μπλαζέ υπάλληλος της τροφοδοσίας που θα παρίστανε πως ήταν. Για πολλά χρόνια η Σκάιλερ ήταν εξαιρετική στο να γίνεται αόρατη. Αυτή τη φορά, η ζωή της εξαρτιόταν απ' αυτό.

Το λεωφορείο τούς οδηγούσε πάνω από μία γέφυρα στο Οτέλ Λαμπέρ στο Ιλ Σεν Λουί, ένα μικρό νησί στον Σηκουάνα. Το Λαμπέρ ήταν το πιο όμορφο σπίτι, στην πιο όμορφη πόλη του κόσμου. Τουλάχιστον, έτσι εκείνη το θεωρούσε πάντα. Ωστόσο, η λέξη «σπίτι» δεν το απέδιδε σωστά. Το «κάστρο» θα ήταν πιο σωστό, κάτι βγαλμένο από παραμύθι, με τους ογκώδεις τοίχους πλάι στο ποτάμι και τις γκριζες δίρριχτες στέγες να ξεπροβάλλουν μέσα από την ομίχλη που σκέπαζε το τοπίο. Ως παιδί είχε παίξει κρυφτό στους συμμετρικούς του κήπους, όπου τα κωνικά κουρεμένα δέντρα τής φαίνονταν σαν φιγούρες του σκακιού. Θυμόταν να σκηνοθετεί φανταστικές παραστάσεις μέσα στη μεγάλη αυλή και να πετά ψίχουλα ψωμιού στις χήνες από τον εξώστη που είχε θέα στον Σηκουάνα.

Πόσο δεδομένο είχε θεωρήσει εκείνο τον τρόπο ζωής! Απόψε δε θα έμπαινε στους αριστοκρατικούς, περίφημους χώρους του μεγάρου σαν καλεσμένη, αλλά σαν ταπεινή υπηρέτρια. Σαν το ποντίκι που χώνεται στην τρύπα. Η Σκάιλερ ήταν αγχώδης από τη φύση της και χρειαζόταν σχεδόν όλο τον αυτοέλεγχό της για να κρατήσει την ψυχραιμία της. Φοβόταν πως οποιαδήποτε στιγμή θα μπορούσε να ουρλιάξει –

ήταν ήδη τόσο νευρική που ήταν δύσκολο να σταματήσει τα χέρια της να τρέμουν. Μετακινούνταν συνεχώς και τρεμπόλαιζαν πάνω στην ποδιά της σαν παγιδευμένα πουλιά.

Πλάι της, ο Όλιβερ ήταν όμορφος με τη στολή του μπάρμαν, ένα σμόκιν με μαύρο μεταξωτό παπιγιόν και ασημένια μανικετόκουμπα. Ήταν όμως χλομός και κάτω απ' το γιακά με τις μύτες, οι ώμοι του ήταν σφιγμένοι σ' ένα σακάκι που του έπεφτε κάπως μεγάλο. Τα φωτεινά ανοιχτοκάστανα μάτια του ήταν συννεφιασμένα και έμοιαζαν περισσότερο γκρίζα παρά πράσινα. Το πρόσωπό του δεν είχε την ίδια κενή, όλο πλήξη έκφραση με τα πρόσωπα των άλλων. Ήταν σε εγρήγορση, έτοιμος για πάλη ή φυγή. Οποιοσδήποτε τον κοιτούσε λίγο προσεκτικά, θα μπορούσε να το διακρίνει.

Δε θα έπρεπε να είμαστε εδώ, σκέφτηκε η Σκάιλερ. Τι τους είχε πιάσει; Ο κίνδυνος παραήταν μεγάλος. Θα μας βρουν και θα μας χωρίσουν... και μετά... καλά, τα υπόλοιπα ήταν υπερβολικά τρομακτικά για να τα σκεφτεί.

Ίδρωνε κάτω από το κολλαρισμένο πουκάμισό της. Ο κλιματισμός δε λειτουργούσε και το λεωφορείο ήταν γεμάτο. Έγειρε το κεφάλι της στο παράθυρο. Είχε περάσει πάνω από χρόνο από το θάνατο του Λόρενς. Τετρακόσιες πενήντα πέντε ημέρες. Η Σκάιλερ τις μετρούσε με την ελπίδα πως κάποια στιγμή μπορεί να έφτανε σ' έναν μαγικό αριθμό όπου θα σταματούσε να πονάει.

Αυτό βέβαια δεν ήταν παιχνίδι, παρότι μερικές φορές της έμοιαζε με μια φρικτή, εξωπραγματική εκδοχή του παιχνιδιού της γάτας με το ποντίκι. Ο Όλιβερ έβαλε το χέρι του πάνω από τα δικά της, προσπαθώντας να τα κάνει να πάψουν να τρέμουν. Οι τρεμούλες είχαν ξεκινήσει πριν από μερικούς μήνες, μόλις μια ελαφριά σύσπαση στην αρχή, σύντομα όμως

είχε συνειδητοποιήσει πως έπρεπε να συγκεντρωθεί για να κάνει ακόμη και κάτι τόσο απλό όσο να σηκώσει το πιρούνι ή να ανοίξει ένα φάκελο.

Ήξερε τι ήταν και δεν μπορούσε να κάνει τίποτε γι' αυτό. Η δόκτωρ Πατ τής το είχε επισημάνει την πρώτη φορά που την είχε επισκεφθεί στο ιατρείο της: ήταν η μοναδική τού είδους της, *Dimidium Cognatus*, η πρώτη ημίαιμη, και δεν υπήρχαν μαρτυρίες για το πώς θα αντιδρούσε το ανθρώπινο σώμα της στη μεταμόρφωση σε αθάνατο· θα υπήρχαν παρενέργειες, ιδιαίτερα εμπόδια στην περίπτωση της.

Ένωσε, όμως, καλύτερα μόλις ο Όλιβερ κράτησε το χέρι της στο δικό του. Αυτός ήξερε πάντα τι να κάνει. Εξαρτιόταν τόσο πολύ απ' τον Όλιβερ και η αγάπη της γι' αυτόν είχε απλά βαθύνει μέσα στη χρονιά που είχαν περάσει μαζί. Έσφιξε το χέρι του, τυλίγοντας τα δάχτυλά της γύρω από τα δικά του. Ήταν το αίμα του που έτρεχε στις φλέβες της, η γρήγορη σκέψη του που είχε εξασφαλίσει την ελευθερία της.

Η Σκάιλερ είχε βγάλει από το μυαλό της οποιονδήποτε και οτιδήποτε είχαν αφήσει πίσω τους στη Νέα Υόρκη. Όλα τους ανήκαν στο παρελθόν. Είχε κάνει την επιλογή της και ένιωθε γαλήνια μ' αυτήν. Είχε αποδεχτεί τη ζωή της όπως ήταν. Πού και πού της έλειπε πολύ η φίλη της η Μπλις και περισσότερο από μία φορά είχε επιθυμήσει να έρθει σε επαφή μαζί της, δεν υπήρχε όμως περίπτωση γι' αυτό. Κανείς δεν έπρεπε να ξέρει πού βρίσκονταν. Κανένας. Ούτε καν η Μπλις.

Ίσως να σταθούν τυχεροί απόψε. Μέχρι τώρα, η τύχη τούς είχε χαμογελάσει. Α, υπήρχαν και μερικά παραλίγο δυστυχήματα κάποιες φορές – όπως εκείνο το απόγευμα στην Κολονία, όπου το είχε βάλει ξαφνικά στα πόδια όταν μια γυναίκα της είχε ζητήσει οδηγίες για τον καθηδρικό. Η *Illuminata* εί-

χε προδώσει την πράκτορα. Η Σκάιλερ είχε πιάσει εκείνη την απαλή ανεπαίσθητη λάμψη στο φως του δειλινού, προτού τρέξει σαν αστραπή. Και οι μεταμφιέσεις είχαν ένα όριο. Σε κάποιο σημείο, αποκαλυπτόταν η πραγματική σου φύση.

Αυτή δεν ήταν η διαφωνία του Ανακριτή κατά την επίσημη έρευνα για τα γεγονότα του Ρίο; Ότι ίσως η Σκάιλερ δεν ήταν αυτή που υποτίθεται ότι ήταν;

Φυγόδικη. Φυγιάς. Αυτό ήταν τώρα. Σίγουρα όχι η θρηνούσα εγγονή του Λόρενς Βαν Άλεν.

Όχι.

Σύμφωνα με το Κονκλάβιο, αυτή ήταν η δολοφόνος του.

Μίμι

Θεούλη μου! Είχε πατήσει κάτι αηδιαστικό. Παραπάνω από αηδιαστικό. Έλιωσε κάτω απ' το πόδι της – ένας υγρός, πνιχτός ήχος. Ό,τι κι αν ήταν, ήταν βέβαιη πως είχε καταστρέψει τις pony-hair μπότες της. Μα γιατί είχε φορέσει αυτές τις μπότες σε μια αναγνωριστική αποστολή; Η Μίμι Φορς σήκωσε το τακούνι της και εκτίμησε τη ζημιά. Το σχέδιο ζέβρας ήταν λεκιασμένο με κάτι καφέ και υγρό.

Μπίρα; Ουίσκι; Ένας συνδυασμός όλων των φτηνιάρικων ποτών που σέρβιραν σε τούτο το μέρος; Ποιος ήξερε; Για πολλοστή φορά αυτή τη χρονιά αναρωτήθηκε γιατί στο καλό είχε δηλώσει συμμετοχή γι' αυτή την αποστολή. Ήταν η τελευταία εβδομάδα του Αυγούστου. Κανονικά, θα έπρεπε να βρίσκεται στο Κάπρι, μαυρίζοντας και πίνοντας το πέμπτο της λιμοντσέλο. Όχι να σέρνεται σε κάποιο φασαριόζικο μπαρ στο κέντρο της χώρας. Κάπου ανάμεσα στις βιομηχανικές περιοχές και τα εργοστάσια. Πώς το έλεγαν; Όποιο και να ήταν, ήταν ένα κοιμισμένο, θλιβερό μέρος, και η Μίμι ανυπομονούσε να φύγει.

«Τι τρέχει;» ρώτησε, σκουντώντας την ο Κίνγκσλεϊ Μάρτιν.
«Πάλι σε στενεύουν τα παπούτσια σου;»

«Δε με παρατάς;» αναστέναξε και απομακρύνθηκε από κοντά του, κάνοντας ξεκάθαρο πως θωρούσε ότι παραήταν στριμωχτά μέσα στην κόγχη όπου κρύβονταν. Την είχαν κου-

ράσει τα πειράγματά του. Ειδικά από τότε που, προς πλήρη και απόλυτη φρίκη της, είχε ανακαλύψει πως είχαν αρχίσει να της αρέσουν. Αυτό ήταν σίγουρα απαράδεκτο. Μισούσε τον Κίνγκσλεϊ Μάρτιν. Έπειτα απ' όσα της είχε κάνει, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς θα ήταν δυνατόν να νιώθει διαφορετικά.

«Μα πού είναι το αστείο;» της έκλεισε το μάτι. Το πιο εξοργιστικό πράγμα με τον Κίνγκσλεϊ –πέρα από το γεγονός ότι είχε προσπαθήσει άλλοτε να προκαλέσει τον αφανισμό της– ήταν πως κάπου μεταξύ του κυνηγητού στις παραλίες της Πούντα ντελ'Έστε ή ανάμεσα στους ουρανοξύστες του Χονγκ Κονγκ, η Μίμι είχε αρχίσει να τον βρίσκει... ελκυστικό. Αυτό αρκούσε για να ανακατεύεται το στομάχι της. «Έλα, Φορς, χαλάρωσε. Το ξέρεις πως με θέλεις», της είπε με αυτάρεσκο χαμόγελο.

«Ω, Θεέ μου!» ξέσπασε εκείνη και γύρισε απ' την άλλη, έτσι που τα μακριά ξανθά μαλλιά της πέρασαν πάνω απ' τον ώμο της και τον χτύπησαν στο πρόσωπο. «Ναι, καλά!» Μπορεί να ήταν ταχύτερος και δυνατότερος απ' αυτήν –ο πρώτος στην ομάδα των Αναζητητών και αφεντικό της στην ουσία– αλλά στην πραγματικότητα θα έπρεπε να είναι *αυτή* που θα τους καθοδηγούσε, καθώς είχε ανώτερο βαθμό στην ιεραρχία του Κονκλάβιου.

Ο Κίνγκσλεϊ Μάρτιν έπεφτε πολύ έξω αν πίστευε πως θα είχε κάποια τύχη μαζί της. Μπορεί να διέθετε τη φήμη τού πολύ χαριτωμένου (ανάθεμα στη σαν ροκ σταρ εμφάνισή του), αλλά δεν της καιγόταν καρφάκι. Δεν ενδιαφερόταν, όσο κι αν χτυπούσε πιο γρήγορα ο σφυγμός της κάθε φορά που ήταν εκείνος τριγύρω. Ήταν δεσμευμένη με κάποιον άλλο.

«Μμμμ. Ωραία. Δε χρησιμοποιείς το σαμπουάν απ' το Χίλτον του αεροδρομίου, σωστά; Αυτό είναι πρώτης ποιότητας»,

γουργούρισε. «Είναι όμως το μαλακτικό που τα κάνει τόσο απαλά και μεταξένια;»

«Σκάσε... απλά...»

«Κρατήσου. Φύλαξε το λόγο σου για το μεταμεσονύχτιο πάρτι. Βλέπω τον δικό μας. Είσαι έτοιμη;» τη διέκοψε ο Κίνγκσλεϊ, με φωνή σοβαρή τώρα, ελεγχόμενη.

«Πανέτοιμη». Η Μίμι απάντησε εντελώς επαγγελματικά κι αυτή. Είδε το μάρτυρά τους, την αιτία που είχαν βρεθεί μερικά μίλια έξω από το Λίνκολν της Νεμπράσκα (αυτό ήταν! Το θυμήθηκε τώρα). Ένας νεαρός που ανήκε κάποτε σε κάποια αδελφότητα, μια ανάσα πριν από τα τριάντα, με μια μικρή μπιροκοιλιά και το ελαφρώς πρησμένο πρόσωπο του άντρα που κοντεύει να γίνει μεσήλικας. Ο τύπος ήταν φανερό πως έπαιζε ποδόσφαιρο στο σχολείο, αλλά τα κιλά των μυών του είχαν μετατραπεί σε λίπος μετά από κάποια χρόνια πίσω από ένα γραφείο.

«Ωραία, επειδή αυτό δεν πρόκειται να είναι εύκολο», την προειδοποίησε ο Κίνγκσλεϊ. «Εντάξει, τα αγόρια θα τον φέρουν στον πάγκο στη γωνία και θα ακολουθήσουμε εμείς. Τον στριμώχνουμε και μετά φεύγουμε. Κανείς δε θα το πάρει χαμπάρι αν δε σηκωθούμε. Η σερβιτόρα δε θα μπει καν στον κόπο να έρθει προς τα εκεί».

Ήταν ευκολότερο και πιο ανώδυνο να μουν στο μυαλό ενός άλλου στη διάρκεια του REM ύπνου του, αλλά δεν είχαν την πολυτέλεια να περιμένουν ώσπου να μεταφερθεί ο ύποπτός τους στη χώρα των ονείρων. Έτσι, σχεδίαζαν να εισβάλουν στο ασυνείδητό του χωρίς προειδοποίηση και καμία ευαισθησία. Καλύτερα έτσι: δε θα είχε πού να κρυφτεί. Δε θα είχε χρόνο να προετοιμαστεί. Ήθελαν την ανόθευτη αλήθεια κι αυτή τη φορά θα την έπαιρναν.

Οι Αναζητητές ήταν αυτοί που αποσπούσαν την αλήθεια, προικισμένοι με την ικανότητα να αποκρυπτογραφούν τα όνειρα και να προσεγγίζουν τις αναμνήσεις. Παρότι μόνο η αφαιμάξη θα τους επέτρεπε να ξεχωρίσουν τις πραγματικές αναμνήσεις απ' τις ψεύτικες, υπήρχαν άλλοι, πιο γρήγοροι τρόποι για να διακρίνουν τα γεγονότα απ' τη φαντασία χωρίς να χρειάζεται να καταφύγουν στο Ιερό Φιλί. Η Μίμι γνώριζε πως η Επιτροπή συναινούσε για την κρίση του αίματος μόνον όταν είχε βεβαιωθεί μια πιο σοβαρή καταγγελία, όπως στην περίπτωση της. Διαφορετικά, η πρακτική τής διερεύνησης της μνήμης, το *venatio*, αν και δεν ήταν αλάνθαστη, ήταν αποδεκτή για το σκοπό τους. Η Μίμι είχε κάνει μια υπερεντατική εκπαίδευση στους Αναζητητές προτού μπει στην ομάδα τους. Βοηθούσε το ότι είχε υπάρξει μία απ' αυτούς σε προηγούμενες ζωές της. Μόλις ξαναέμαθε τα βασικά, ήταν απλό σαν το ποδήλατο – οι αναμνήσεις απ' τα μύχια της ύπαρξής της αναδύθηκαν και η όλη άσκηση της έγινε δεύτερη φύση.

Η Μίμι παρακολουθούσε καθώς ο Σαμ και ο Τεντ Λένοξ, οι δίδυμοι αδελφοί που ολοκλήρωναν την ομάδα τους, οδηγούσαν το θύμα τους στον πάγκο της σκοτεινής γωνίας. Του είχαν προσφέρει το ένα ποτήρι μπίρας μετά το άλλο στο μπαρ. Ο κύριος Παλιές Καλές Μέρες πιθανότατα θα πίστευε πως απλώς είχε κάνει δύο νέους φίλους.

Μόλις κάθισαν, ο Κίνγκσλεϊ γλίστρησε στον απέναντι πάγκο και πλάι του κάθισε η Μίμι. «Ει, φιλαράκο, μας θυμάσαι;» ρώτησε.

«Ε;» Ο τύπος ήταν ξύπνιος, αλλά πιωμένος και γλαρωμένος.

Η Μίμι ένιωσε μια σουβλιά οίκτου. Δεν είχε ιδέα τι επρόκειτο να του συμβεί.

«Είμαι σίγουρος πως θυμάσαι αυτήν», είπε ο Κίνγκσλεϊ, οδηγώντας το θύμα να κοιτάξει κατάματα τη Μίμι.

Η Μίμι κυρίεψε το Αγόρι της Αδελφότητας με το καυτό της βλέμμα, και το μόνο που κατάλαβαν όλοι στον πραγματικό κόσμο, ήταν πως ο τύπος μόλις είχε μαγευτεί απ' την όμορφη ξανθιά και είχε καρφωθεί στα πράσινα μάτια της.

«Τώρα», διέταξε ο Κίνγκσλεϊ.

Χωρίς να χάσουν λεπτό, οι τέσσερις Αναζητητές προχώρησαν στην κατάληψη, παίρνοντας το θύμα τους μαζί τους. Ήταν τόσο εύκολο σαν να γλιστρούσες σε μια κουνελότρυπα.

Μηδία

Όταν ξύπνησε εκείνο το πρωινό, το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε ήταν πως τα φωτεινά λευκά παντζούρια της φαίνονταν οικεία. Γιατί της φαίνονταν οικεία; Όχι. Αυτό δεν ήταν σωστό. Δεν ήταν η σωστή ερώτηση που έπρεπε να κάνει. Προπορευόταν από τον εαυτό της. Συνέβαινε. Τώρα όμως έπρεπε να συγκεντρωθεί. Κάθε μέρα έπρεπε να κάνει στον εαυτό της τρεις πολύ σημαντικές ερωτήσεις, κι αυτή δεν ήταν μία από αυτές.

Η πρώτη ερώτηση που είχε για τον εαυτό της ήταν, *ποιο είναι το όνομά μου;*

Δεν μπορούσε να το θυμηθεί.

Ήταν σαν να προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει ένα γρίφο γραμμένο σ' ένα κομμάτι χαρτί. Ήξερε τι υποτίθεται πως έγραφε, αλλά δεν μπορούσε να βγάλει τα γράμματα. Σαν να υπήρχε κάτι που δεν μπορούσε να αγγίξει, πίσω από μια κλειστή πόρτα της οποίας είχε χάσει το κλειδί. Ή σαν να ξυπνούσε τυφλή. Ψηλάφισε μανιασμένα στο σκοτάδι και προσπάθησε να μην πανικοβληθεί.

Ποιο είναι το όνομά μου;

Το όνομά της. Έπρεπε να θυμηθεί το όνομά της. Διαφορετικά... διαφορετικά... δεν ήθελε να το σκέφτεται.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν...;

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα κορίτσι που το έλεγαν...

Είχε ένα ασυνήθιστο όνομα. Αυτό το ήξερε. Δεν ήταν το είδος του ονόματος που βρίσκεις επάνω σε μια κεραμική κούπα του καφέ στο κατάστημα δώρων του αεροδρομίου ή γραμμένο επάνω σ' ένα απ' τα σουβενίρ που μπορείς να κρεμάσεις στην πόρτα του υπνοδωματίου σου αφότου επιστρέψεις από την Ντίσνεϊλαντ. Το όνομά της ήταν όμορφο και ασυνήθιστο και είχε νόημα. Κάτι που σήμαινε χιόνι ή ανάσα ή χαρά ή ευτυχία ή...

*Μπλις**. Αυτό ήταν. Μπλις Λουγουέλιν. Αυτό ήταν το όνομά της! Το θυμόταν! Το συνέδεσε με τον εαυτό της όσο πιο γερά μπορούσε. Το όνομά της. Ο εαυτός της. Για όσο μπορούσε να θυμάται ποια ήταν, ήταν καλά. Δε θα τρελαινόταν. Τουλάχιστον όχι σήμερα.

Ήταν όμως δύσκολο. Ήταν πραγματικά πολύ δύσκολο επειδή τώρα έπρεπε να σκεφτεί τον Επισκέπτη. Τον Επισκέπτη που ήταν μέσα της, που, στην ουσία, *ήταν* αυτή. Τον Επισκέπτη που απαντούσε στο *όνομά της*. Τον αποκαλούσε Επισκέπτη επειδή της ήταν ευκολότερο να πιστεύει πως η κατάστασή της θα ήταν προσωρινή. Τι κάνουν, εξάλλου, οι επισκέπτες; *Φεύγουν*.

Η Μπλις αναρωτιόταν, ήσουν ακόμη *εσύ* αν κάποιος άλλος έπαιρνε τις αποφάσεις; Αν μιλούσε με τη φωνή σου; Αν βάδιζε με τα πόδια σου; Αν χρησιμοποιούσε τα χέρια σου για να φέρει το θάνατο στον άνθρωπο που αγαπούσες περισσότερο από κάθε άλλον;

Αναρρίγησε. Της ήρθε η ξαφνική ακάλεστη ανάμνηση. Ένα μαυροντυμένο αγόρι ξαπλωμένο άτονο στην αγκαλιά

* Bliss στα αγγλικά σημαίνει ευτυχία, ευδαιμονία. (Σ.τ.Μ.)

της. Ποιος ήταν αυτός; Κάπου εκεί βρισκόταν η απάντηση, αλλά θα έπρεπε να σκάψει για να την ξεθάψει. Η εικόνα ξεθώριασε. Ήλπιζε πως θα θυμόταν αργότερα. Αυτή τη στιγμή έπρεπε να προχωρήσει στη δεύτερη ερώτηση.

Πού βρίσκομαι;

Τα παντζούρια. Τα παντζούρια ήταν ένα ίχνος. Αρκούσε που μπορούσε να δει κάτι. Συνέβαινε τόσο σπάνια τώρα. Τον περισσότερο καιρό ξυπνούσε στο σκοτάδι. Συγκεντρώθηκε στα παντζούρια. Ήταν ξύλινα και βαμμένα λευκά. Θελκτικά κατά κάποιον τρόπο, της θύμιζαν μια αγροικία ή ένα αγρόκτημα στην Αγγλία – με τη διαφορά πως ήταν πολύ λαμπερά, πολύ γυαλιστερά και τέλεια. Ταίριαζαν περισσότερο με την άποψη της Μάρθας Στιούαρτ για ένα αγγλικό αγρόκτημα παρά για αληθινό. Α! Γι' αυτό της φαίνονταν οικεία.

Τώρα, η Μπλις ήξερε πού βρισκόταν. Αν μπορούσε ακόμη να χαμογελάει, θα το έκανε.

Στο Χάμπτονς. Ήταν στο σπίτι της στο Χάμπτονς. Στο Κοτσογούλντ. Η Μπόμπι-Αν είχε ονομάσει έτσι το σπίτι. Η Μπόμπι-Αν; Η Μπλις είδε την εικόνα μιας ψηλόλιγνης γυναίκας με πολύ μακιγιάζ και τεράστια κοσμήματα. Μπορούσε ακόμη και να μυρίσει το αποπνικτικό άρωμα της μητριάς της. Της έρχονταν όλα τώρα, και επέστρεφαν γρήγορα.

Κάποιο καλοκαίρι, στη διάρκεια ενός πάρτι στο σπίτι διάσημου σχεδιαστή, η Μπόμπι-Αν πληροφορήθηκε πως όλα τα σπουδαία σπίτια στην περιοχή είχαν όνομα. Οι ιδιοκτήτες αποκαλούσαν τα σπίτια τους «Μάνταλεϊ» ή «Κοιλάδα της Βαλανιδιάς» αναλόγως με το πόσο ξιπασμένοι ήταν. Η Μπλις είχε προτείνει να ονομάσουν το δικό τους «Σπίτι των Αμμόλοφων» εξαιτίας του μεγάλου αμμόλοφου που υπήρχε στην αυλή τους, προς τη μεριά της θάλασσας. Αλλά η Μπόμπι-Αν

σκεφτόταν διαφορετικά. «Κοτσγουόλντ*». Η γυναίκα δεν είχε επισκεφθεί ποτέ την Αγγλία.

Εντάξει. Η Μπλις ανακουφίστηκε. Είχε καταλάβει πού βρισκόταν, αλλά δεν έβγαζε νόημα.

Τι δουλειά είχε στο Χάμπτονς;

Ήταν μια ξένη στην ίδια της τη ζωή, μια τουρίστρια στο ίδιο της το σώμα. Αν κάποιος τη ρωτούσε πώς έμοιαζε αυτό, η Μπλις θα το περιέγραφε ως εξής: είναι σαν να οδηγείς ένα αυτοκίνητο, αλλά να κάθεσαι στο πίσω κάθισμα. Το αυτοκίνητο κινείται μόνο του και δεν έχεις εσύ τον έλεγχο. Είναι όμως το δικό σου αυτοκίνητο, τουλάχιστον έτσι νομίζεις. Ή, τέλος πάντων, ήταν κάποτε δικό σου.

Ή ήταν σαν σε ταινία. Την ταινία της ζωής σου, αλλά εσύ δεν πρωταγωνιστούσες πια. Κάποιος άλλος φιλούσε τον όμορφο πρωταγωνιστή και έλεγε τους δραματικούς μονολόγους. Εσύ απλώς παρατηρούσες. Η Μπλις ήταν παρατηρητής της ίδιας της ζωής της. Δεν ήταν πια η Μπλις, μόνο η ανάμνηση της Μπλις που είχε υπάρξει.

Μερικές φορές δεν ήταν καν σίγουρη ότι είχε πραγματικά υπάρξει.

* Cotswold ονομάζεται μια σειρά λόφων στην κεντροδυτική Αγγλία. (Σ.τ.Μ.)

Σκάλιερ

Το λεωφορείο σταμάτησε μετά τις πύλες και η ομάδα κατέβηκε σιωπηλά. Η Σκάλιερ παρατήρησε πως ακόμη και οι πιο κουρασμένοι απ' τους συναδέλφους της, ένα μάλλον υπεροπτικό τσούρμο ηθοποιών που αναγκάζονταν να κάνουν δύο δουλειές, μαζί με ένα-δυο αυτάρεσκους σπουδαστές μαγειρικής σχολής, κοίταζαν τριγύρω κατάπληκτοι. Το κτίριο και οι άψογοι εξωτερικοί του χώροι ήταν εξίσου πλούσιοι και εκφοβιστικοί με το Λούβρο, με τη διαφορά πως κάποιος εξακολουθούσε να ζει εδώ. Ήταν ένα σπίτι, όχι ένα εθνικό μνημείο. Το Οτέλ Λαμπέρ ήταν κλειστό για το κοινό κατά το μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του. Μόνον ορισμένοι, ελάχιστοι και εκλεκτοί, είχαν περάσει τις τεράστιες πύλες του. Ο υπόλοιπος κόσμος μπορούσε να χαζεύει φωτογραφίες του σε βιβλία. Ή να μπει ως προσωπικό τροφοδοσίας.

Καθώς περνούσαν δίπλα απ' τα κελαρυστά σιντριβάνια, ο Όλιβερ τη σκούνησε. «Όλα καλά;» τη ρώτησε στα γαλλικά. Ένας ακόμη λόγος για να ευγνωμονεί το σχολείο Ντατσέσν. Χρόνια αναγκαστικής παρακολούθησης ξένων γλωσσών στάθηκαν ικανά για να μπορέσουν να περάσουν σαν δύο σερβιτόροι εστιατορίου από τη Μασσαλία στη συνέντευξη για τη δουλειά – αν και κινδύνευαν ανά πάσα στιγμή να προδοθούν από τη σχολική προφορά τους. «Φαίνεσαι ανήσυχη. Τι τρέχει;»

«Τίποτε. Απλώς σκεφτόμουν ξανά την ανάκριση», είπε η Σκάιλερ, ενώ βιάζονταν προς την είσοδο υπηρεσίας που βρισκόταν στο πίσω μέρος του σπιτιού. Θυμόταν εκείνη τη φρικτή ημέρα στο Αποθετήριο, όταν την είχαν τόσο άδικα κατηγορήσει. «Πώς μπόρεσαν να πιστέψουν κάτι τέτοιο για μένα;»

«Μη σπαταλάς άλλο χρόνο γι' αυτό. Δεν πρόκειται να αλλάξει τίποτε», είπε σταθερά ο Όλιβερ. «Αυτό που συνέβη στο Κορκοβάντο ήταν τρομερό και δεν ήταν δικό σου λάθος».

Η Σκάιλερ κούνησε το κεφάλι της, καταπίνοντας τα δάκρυα που της έρχονταν όποτε σκεφτόταν εκείνη την ημέρα. Όπως πάντα, ο Όλιβερ είχε δίκιο. Έχανε απλώς ενέργεια ευχόμενη για μια διαφορετική κατάληξη. Ό,τι έγινε έγινε. Έπρεπε να εστιάσουν στο παρόν.

«Δεν είναι όμορφο αυτό το μέρος;» είπε. Μετά, ψιθυριστά ώστε να μην μπορεί να ακούσει κανείς άλλος: «Με έφερε εδώ μια-δυο φορές η Κορντέλια, όταν ερχόταν για τις συναντήσεις με τον πρίγκιπα Χένρι. Μένουμε στα διαμερίσματα των ξένων στην ανατολική πτέρυγα. Θύμισέ μου να σου δείξω την Πινακοθήκη Ηρακλής και την Πολωνική Βιβλιοθήκη. Έχουν το πιάνο του Σοπέν».

Ένωθε ένα μείγμα δέους και θλίψης καθώς ακολουθούσε το σιωπηλό πλήθος μέσα στους αστραφτερούς μαρμάρινους διαδρόμους. Δέος απ' την ομορφιά του Οτέλ Λαμπέρ, που είχε κτιστεί από τον ίδιο αρχιτέκτονα που είχε σχεδιάσει το παλάτι των Βερσαλλιών, και μοιραζόταν τα ίδια επίχρυσα διακοσμητικά και τα μπαρόκ ανθέμια, και θλίψη επειδή το κτίριο τής θύμιζε την Κορντέλια. Σίγουρα, θα μπορούσε να της φανεί χρήσιμη λίγη απ' την κοφτή επιμονή της Κορντέλια. Η Κορντέλια Βαν Άλεν δε θα το σκεφτόταν δεύτερη φορά να

εισβάλει σ' ένα πάρτι για να πάρει αυτό που θέλει, ενώ η Σκάλιερ είχε τόσο πολλούς δισταγμούς.

Το πάρτι εκείνο το βράδυ είχε ονομαστεί «Χίλιες και Μία Νύχτες», ως φόρο τιμής στον πολυδάπανο «Ανατολίτικο Χορό» που είχε δοθεί στο μέγαρο το 1969. Όπως και σ' εκείνο το πάρτι, απόψε θα υπήρχε έξοχο θέαμα με χανούμισσες να χορεύουν, με ημίγυμνους άντρες με πυρσούς, με οργανοπαίκτες να παίζουν σαντούρι και με Ινδούς μουσικούς. Φυσικά, θα υπήρχαν και μοντέρνες προσθήκες: ολόκληρη η ομάδα ενός μιούζικαλ του Μπόλιγουντ θα εμφανιζόταν τα μεσάνυχτα και αντί να κάνουν είσοδο με δύο ελέφαντες από πεπιεσμένο χαρτί, είχαν δανειστεί δύο αληθινούς ινδικούς ελέφαντες από ένα περιοδεύον ταϊλανδέζικο τσίρκο. Τα παχύδερμα θα μετέφεραν αναβάτες πάνω σε χρυσούς θρόνους με ουρανό.

Οι εφημερίδες τού είχαν ήδη δώσει το παρατσούκλι «Το Τελευταίο Πάρτι». Το πάρτι που θα έβαζε τέλος σε όλα τα άλλα πάρτι. Το πάρτι που θα σηματοδοτούσε το τέλος μιας εποχής. Η τελευταία νύχτα που το θρυλικό μέγαρο θα φιλοξενούσε βασιλείς. Επειδή το Οτέλ Λαμπέρ είχε πουληθεί. Αύριο δε θα ήταν πια το σπίτι των απογόνων της οικογένειας του Λουί Φιλίπ, του τελευταίου βασιλιά της Γαλλίας. Αύριο ο πύργος θα έπεφτε στα χέρια επιχειρηματιών, που ήταν αρκετά πλούσιοι ώστε να μπορούν να πληρώσουν την εξωφρενική τιμή που ζητήθηκε. Αύριο θα χωριζόταν ή θα ανακαινιζόταν ή θα μετατρεπόταν σε μουσείο ή σε οτιδήποτε είχε σχεδιάσει γι' αυτό η επιχειρηματική κοινοπραξία.

Απόψε όμως ήταν η σκηνή ενός τελευταίου επιβλητικού *Bal des Vampires*: η παριζιάνικη κοινωνία των Γαλαζοαίματων συναντιόταν για μια τελευταία φορά σε μια γιορτή αντάξια της Σεχραζάτ.

«Η Κορντέλια μου είπε πως κάποτε της είχε ριχτεί ο Μπαλζάκ στη διάρκεια ενός χορού εδώ μέσα. Ήταν ντεπιτάντ τότε, σ' έναν προηγούμενο κύκλο, προτού γίνει γιαγιά μου», είπε στον Όλιβερ, καθώς κατευθύνονταν στις αχανείς υπόγειες κουζίνες, όπου μοντέρνες συσκευές από ανοξείδωτο ατσάλι ήταν εγκατεστημένες δίπλα σε μεσαιωνικά τζάκια. «Μου είπε πως ήταν αρκετά πιωμένος. Το φαντάζεσαι;»

«Μία απ' τις ηγετικές φωτισμένες φυσιογνωμίες της Γαλλίας να την πέφτει σ' ένα δεκαοχτάχρονο κορίτσι;» Μειδίασε και έσπρωξε μια πόρτα με διπλό άνοιγμα. «Απολύτως.»

Η γιορτή ήταν σε δύο ώρες και έπεσαν πάνω στους μαγείρους που ούρλιαζαν θυμωμένοι ο ένας στον άλλο. Όλη η κουζίνα βρισκόταν στην παραζάλη της ξέφρενης προετοιμασίας. Καπνός έβγαине σε σύννεφα από γιγάντιες, εργοστασιακού μεγέθους χύτρες και το μέρος μύριζε τσιγαρισμένο βούτυρο – καπνιστό και υπέροχο.

«Τι κάνετε εδώ;» απαίτησε να μάθει ο επικεφαλής των σεφ όταν κατέφτασαν οι σερβιτόροι. «*Allez, allez, επάνω!*»

Ο σεφ διαφωνούσε με τον υπεύθυνο του προσωπικού, αλλά στο τέλος συμφώνησαν πως οι σερβιτόροι θα βοηθούσαν το προσωπικό επάνω και η Σκάιλερ χωρίστηκε από τον Όλιβερ.

Εκείνη την έστειλαν έξω, όπου βρήκε τους εκπαιδευτές των ελεφάντων να εξηγούν στους ηθοποιούς που θα υποδύονταν το βασιλιά και τη βασίλισσα του Σιάμ πώς να χειριστούν τα θηρία. Φροντίζοντας να δείχνει χρήσιμη, ασχολήθηκε με τα κηροπήγια, ίσωσε τα τραπεζομάντιλα και διόρθωσε δήθεν τις ανθοσυνθέσεις των τραπεζιών. Παντού γύρω της στην αυλή επικρατούσε μια κακοφωνία θορύβων, με τους ηθοποιούς και τους ακροβάτες να πηδάνε από τις στέγες, τους

μουσικούς να κουρδίζουν τα όργανά τους και τις χορεύτριες να χαριεντίζονται με τους ημίγυμνους άντρες μοντέλα.

Τελικά, όλα τα κεριά άναψαν. Τα τραπέζια ήταν στρωμένα. Όλα ήταν έτοιμα. Ένα ήταν σίγουρο. Θα ήταν ένα σπουδαίο πάρτι.

Βρήκε τον Όλιβερ να γυαλίζει ποτήρια στον πάγκο του. «Θυμήσου, θα με συναντήσεις στο κάτω μέρος της σκάλας μετά τον πρώτο σου γύρο», της ψιθύρισε, προσπαθώντας να μην τραβήξει την προσοχή των άλλων σερβιτόρων. «Θα σε αναζητήσω». Οι υπεύθυνοι τους είχαν ζητήσει να κλείσουν τα κινητά τους τηλέφωνα, όχι βέβαια πως είχε σημασία αφού κανείς δεν είχε σήμα. Καμία κεραία κινητής τηλεφωνίας δεν επιτρεπόταν στο ιδιωτικό τμήμα του νησιού.

Η Σκάιλερ ήταν σύμφωνη. Είχαν ο καθένας την αποστολή του: η ίδια θα ήταν μέρος της ομάδας που είχε την ευθύνη να καλωσορίσει τους καλεσμένους με δίσκους με σαμπάνια τη στιγμή που θα κατέβαιναν από τα караβάκια. Ο Όλιβερ θα ήταν επάνω, δουλεύοντας στο πίσω μπαρ.

«Και, Σκάι; Όλα θα πάνε καλά. Θα αναγκαστεί να σε δεχτεί». Της χαμογέλασε. «Θα το φροντίσω εγώ». Η προσποιητή παλικαριά του τον έκανε ακόμη πιο συμπαθητικό στα μάτια της. Ο αγαπημένος, γλυκός, ευγενικός Όλιβερ, που είχε αφήσει όλα όσα αγαπούσε στη Νέα Υόρκη για να τη σώσει και να την προστατέψει. Η Σκάιλερ ήξερε πως και εκείνος φοβόταν όσο και η ίδια, αλλά δε θα το ομολογούσε ποτέ.

Το αποψινό σχέδιο ήταν μια απλή εικασία για το καλύτερο. Δεν ήταν διόλου σίγουρη αν η Κόμησσα του Παρισιού, η οικοδέσποινα της βραδιάς και προσεχώς πρώην ιδιοκτήτρια του Οτέλ Λαμπέρ, θα τη θυμόταν.

Και πολύ λιγότερο, αν θα τους πρόσφερε το άσυλο που

τόσο απεγνωσμένα χρειάζονταν. Έπρεπε όμως να το ζητήσει, για το καλό της και για το καλό του Όλιβερ. Κι αν επιζητούσε εκδίκηση από το δαίμονα που είχε σκοτώσει τον παππού της, όφειλε να προσπαθήσει.

Το Ευρωπαϊκό Κονκλάβιο ήταν η τελευταία και μοναδική της ελπίδα.

Η αποκάλυψη της πραγματικής ταυτότητας της Μπλις κάνει την παρουσία των Ασημοαίματων ακόμη πιο απειλητική και επικίνδυνη. Εκεί που κάποτε οι Γαλαζοαίματοι απολάμβαναν τη χλιδατή ζωή στη Νέα Υόρκη, τώρα είναι αναγκασμένοι να δώσουν την ύστατη μάχη για να επιβιώσουν. Ο έρωτας παίζει ακόμη σημαντικό ρόλο για τα νεαρά βαμπίρ. Ή μήπως όχι; Η Σκάιλερ έχει κάνει την επιλογή της. Έχει εγκαταλείψει τον Τζακ για τον Όλιβερ, προτιμώντας τον άνθρωπο από το βαμπίρ. Αλλά οι παλιές αγάπες αργούν να πεθάνουν... Και ακόμη και η ψυχρή Μίμι φαίνεται να υποφέρει από κάποιους δεσμούς που δε σπάνε ποτέ.

Στο τέταρτο βιβλίο της σειράς των Γαλαζοαίματων η δράση κορυφώνεται και παίρνει απρόσμενη τροπή.



ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΤΑΤΟΪΟΥ 121, 144 52 ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr

ISBN 978-960-496-570-0



9 789604 965700

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 10734